

Örömhír a cigánysoron

A falun kívül terült el a cigánytelep. Sokan éltek földbevájt putrikban, a faluhoz képest hihetetlen fizikai és szellemi szegénységben. Ők sem maradhattak az ige világossága nélkül. Kerekes Sanyi, derék, göndör hajú cigánylegény az utászok közé került katonának. Rászakadt egy híd, s az irtózatos súly valósággal belenyomta a folyó homokjába. Többé nem lett ember belőle. Tolókocsiba került. Először őt látogattuk meg. Ott volt az egész telep, hiszen lelkipásztor nemigen járt közöttük. Hallották az igéből, hogy Isten szeretete mindenkire kiterjed, s számunkra érthetetlen módon, még abban is szeretete van jelen, ha fiatalon megnyomorodunk.

– Akkor is téged keres, mert nem akarja, hogy elveszed. – Nagy csendben figyeltek a szóra.

A nyomorék Sanyi cigány ágyánál minden vasárnap találkoztunk. A putri templom lett. Hamar felfogták az énekeket és kitűnő hangjukkal szívből énekeltek. A presbiterek közül is rendszeresen elkísértek néhányan a cigány istentiszteletre. Ők maguk is bizonyosságot tettek, milyen változást hozott az életükbe Krisztus szabadítása. A tagbaszakadt, füstös, lóköttő cigány Bélának mondta akkor az egyik presbiter:

– Emlékszel még, Béla, mikor három napig mulattunk és megittuk a Váradon eladott tehenemnek az árát? – Béla cigány emlékezett. – Most már minden megváltozott, Béla! Az Isten segített rajtam. Rajtad is tudna, ha megbánnád bűneidet, és elfogadná szabadítását! – Nagy volt a döbbenet.

Volt úgy, hogy váratlanul, az estéli órákban mentünk a telepre. Éppen idejében. Két szomszéd úgy kiabált egymásra, hogy a csillagos eget is ráhordta egyik a másikra a nagy cigányszótár válogatott fordulataival. Előbb nem vették észre, hogy én is ott vagyok a hallgatóság soraiban. Aztán valaki észrevett, és futótűzként terjed el a hír: „Itt van a tiszteletes úr!” Az eddig csendben asszisztáló csillapítani kezdték a haragosokat. Legfőbb érvük a jelenlétem volt. Alkalom adódott a helyzet kiértékelésére.

– Fáj nekem – mondtam –, hogy azért hallgattatok el, mert

én vagyok itt, s arra nem gondoltatok, hogy volt itt valaki köztetek akkor is, amikor én távol voltam... – Többen a könnyeket törölgették.

Azontúl a templomba is eljártak. Inkább este szerettek jönni, amikor nem látta őket a falu.

Hálájukat a maguk módján mutatták meg. Karácsony estéjén megkántáltak. Tudták, hogy szeretjük őket. A kis cigány nebulók apjuk rongyos kabátjában, rossz kalappal a fejükön, bottal a kezükben ütötték a karácsonyi ének ritmusát. Kicsiny gyermekeink, immáron mind a heten (közben Andrásunk is megérkezett) rácsodálkoztak kis füstös társaikra. Házunk tele lett e megszületett Krisztus köszöntésével.

„Karácsonynak éjszakáján,
Jézus születése napján,
Verjed, verjed a citerát,
Mondjunk Jézusnak egy nótát.
Hát te dudás, mit szundikálsz?
Fényes az ég, nem kell lámpás,
Verjed, verjed a citerát
Mondjunk Jézusnak egy nótát.”

Gyermekeink megfogták a dallamokat s a kis csórók divatját utánozták: magukra vették kabátjaimat és ők is bottal a kezükben – jó tanítványainak bizonyultak a jó hírt hordozó móréknak.